

[Nøhr.]

melsen i Fraflytningskommunen, saaledes at alene Ydelsen af Hjælp i de første 3 Maaneder i den nye Kommune skulde være tilstrækkeligt til at gøre Krav gældende mod Landkommunen, vilde der for Københavns Vedkommende højest kunne blive Tale om at gøre Krav gældende over for Sognekommunerne for et Beløb af ca. 120 000 Kr., og for Provinsbyerne vilde der højest kunne blive Tale om ca. 73 000 Kr., altsaa saavel for Københavns som for Provins-Købstædernes Vedkommende et ganske ubetydeligt Beløb, naar det ses i Sammenhæng med de forskellige Byers Budgetter.

Der er Grund til at understrege dette; det tyder dog paa, at Paastanden om, at Folk søgte fra Landet ind til Byerne for de højere Understøttelsers Skyld, er meget stærkt overdreven. En saadan Tendens til Indflytning af denne Grund modvirkes da ogsaa af de gældende Bestemmelser om, at Folk, der flytter fra Landet til Byerne med de højere Hjælpesatser uden at have rimelig Grund derfor, ikke i det første Aar kan faa Hjælp efter højere Satser end paa Landet. Vi kan derfor, ud fra de faktiske Forhold, som er belyst gennem Udvalgets Undersøgelse, ganske slutte os til, at man ikke foretager større Ændringer i de gældende Tilflytningsregler, men nøjes med at udvide 6 Ugers Bestemmelsen til en 3 Maaneders Bestemmelse.

Af større finansiel Betydning er imidlertid Forslaget om Forhøjelse af Indtægtsgrænserne for Retten til at faa Normalbidrag udbetalt af det offentlige med det fulde Grundbeløb. Det drejer sig her baade om Bidrag til Enkebørn, til Ægtebørn og til Børn uden for Ægteskab. Saavel Forhøjelsen af Indtægtsgrænserne som Bestemmelsen om, at der i Indtægterne kan fradrages Skatter og Forsikringer, 100 Kr. for hvert Barn ud over 1, vil naturligvis, som ogsaa tidligere Ordførere har gjort opmærksom paa, unøgtelig betyde forøgede Udbetalinger fra det offentlige.

Vi maa imidlertid i vort Parti sympatisere med Hensigten, som naturligvis er at undgaa, at ret almindelige Indtægter skal kunne forhindre Forskudsbetaling af Bidrag. Selv om det maa erkendes, at Udgiften ved disse nye Bestemmelser, der for Statens Vedkommende anslaaes til henmod 1,8 Mill. Kr. og for Kommunerne til 300 000 Kr., ikke er uvæsentlige, maa vi være enige med den højtærede Socialminister i, at en Ændring af disse Forhold er paakrævet. Naar det oplyses, at mange Mødre, som

før Socialreformen fik Forskudsbetaling, er blevet hindret deri ved Lovens Indtægtsbestemmelser, vil alle forstaa, at dette er et urimeligt Forhold, som bør rettes.

Om Alimentationsspørgsmaalet vil jeg i øvrigt gerne sige, at det er ikke særlig fornøjeligt for Kommunerne at skulle være Stiffader, fordi Alimenterne ikke kan eller vil betale selv, og det er ikke nogen let Sag at faa de udlagte Penge betalt af Alimenterne. Men det afgørende for vort Vedkommende ved Betragtningen af dette Spørgsmaal maa nu engang være Hensynet til Børnene og til dem, der tager sig af dem. Forhaabentlig vil den foreslaaede nye Bestemmelse om skærpede Regler for Inddrivelsen af Alimentationsbidrag i nogen Grad forbedre Kommunernes Chancer for at faa Alimenterne til at betale de udlagte Bidrag, idet der jo nu foreslaas at give Kommunerne Adgang til, at ogsaa udbetalt Kommunehjælp for Alimentationsbidrag, som der ikke er dekretet Afsoning for, vil kunne gøres til Fattighjælp med Valgrets Fortabelse. Det er klart, at man derved faar noget stærkere Hold paa en Del af Alimenterne og kan gøre dem mere interesserede i at opfylde deres Bidragspligt.

Af en vis økonomisk Betydning er endelig de Ændringer, der gaar ud paa at føre Forskudsbidraget til Ægtebørn af Enker op paa samme Højde som Bidraget fra Fader til Ægtebørn, f. Eks. som ved Skilsmisse, i Stedet for at man nu lader det rangere med Bidrag til Børn uden for Ægteskab. Ogsaa denne Nyordning vil forøge Statens Udgifter — der regnes i Forslaget med ca. 200 000 Kr. —, ligesom Kommunernes Udgifter vil stige — der regnes med 160 000 Kr. Det er naturligvis Penge, men det maa dog siges at være en rimelig Ting, at man sidestiller Enkebørn med Ægtebørn og ikke med Børn uden for Ægteskab.

Flere Ordførere har omtalt den praktiske Ordning, der foreslaas lovfæstet vedrørende Kommunernes Ret til at anmelde Sygeplejeadgifter til mellemkommunal Refusion. Ordningen gaar jo ud paa, at man forenkler hele Sagen derved, at man i Stedet for at foretage en detaljeret Opgørelse over Udgiften til kommunal Sygepleje i Trangtilfælde giver Kommunerne Ret til, hvor de har truffet en generel Ordning med Sygeplejeforeninger, Sygekasser, Menighedssygeplejer o. s. v., at opføre et Beløb paa to Trediedele af 50 Øre pr. Indbygger til mellemkommunal Refusion, dog naturligvis ikke mere end det faktiske Tilskud til Sygeplejeforeningen o. s. v. Jeg tror som